

Szalonnás Viktória: Karácsony van...
(édesapám emlékére)

*Karácsony van, sírtam könnyörögve,
de mégis elmentél akkor 81-ben.
Fekete gyertyák lángja beborított,
szívemben egy "VOLT" hangosan ordított.*

*És hozzá a "SÓVA" szinte tekeregue
szorult a torkomra, akkor 81-ben.
Édesapám! kezéd többé nem foghatom,
kedves tekinteted többé nem láthatom!
Mosolyoddal nem jössz, hogy vigasztalj engemet,
mert itt hagytad hűtlen, árván gyermekedet.*

*Gondoltam akkor – ma már másként látom –
Lelkemnek szemével Apám már nem álom!
S a karácsony már nem könny,
hanem mély SZERETET,
amely áthajol a veszteségek felett.*

Szalonnás Viktória: Én szerettem volna

*Én szerettem volna mindig tisztán élni,
kitakart szívemmel jóságot remélni.
De bárhog is vágytam, megcsaltak az álmok,
mind az erőlködést, minden tisztán látok.*

*Én szerettem volna szeretetben élni,
és a szeretetetért tenni, nem csak elmesélni.
De az úton csak eddig sötétség várt rám,
eloszlott a fény, mint remegő szivárvány.*

*Úgy szerettem volna hinni mindörökre,
hogy az ember nem tapad a rossz régi rögökre.
Kitárt szívvel járni, mit nem sebez az élet,
de lám hamis csaló az emberi lélek.*

*Annak az embernek, ki szeretetre vágyik,
tudom, szenvedni kell, sírva, mindhaláláig!
Csillagokba vágytam, ragyogni a Nappal,
túl sokat akartam, erős akarattal.*

*Nem akartam soha félelemben élni,
mindig szebb időket próbáltam remélni.*

*Folyton arra vágytam, hogy jön majd egy másik,
aki szeretni tud, s szeretetre vágyik.*

*És azt is elhittem, én csaló magammal,
hogy csak az érzés bírhat hatalommal.
Legyőzi a rosszat, előzi az árnyát,
mert akit szeretnek, az csak a fényben járhat.*

*Tudom, jobb bezárni minden tiszta érzést,
nem szabad mutatni a szerető féltést –
míg rámosolyognak, közben megaláznak,
az emberek a rossztól sajnos ritkán fáznak.*

*Még most is a jót hiszem, ennyi törés után,
kitárom a lelkem, némán, sután, bután.
majd csak újra megint darabokra törik,
és őt is a múlt idők hálójába szövik.*

Szalonnás Viktória: Áldd meg uram!

*Áldd meg Uram, áldd meg szeretteimet,
Borítsd be őket ragyogó fényeddel,
Védd és öleld őket arany sugaraddal,
Vezesd magad mellett szerető szavakkal.*

*Nem kérem azt, hogy nekik semmi se fájjon,
Hiszen itt ez így van egyensúlyban,
De azt kérem Tőled, szerető szívedből,
Töröld le könnyeiket, hogyha hullna.*

*Töröld le, s adj mosolyt ragyogó szemüknek,
Boldog örömöket, ha sajog szívüknek,
Fájdalmukat múlaszd, váltsd valóra álmuk,
Hallgasd meg, s teljesítsd, ha Hozzád szól imájuk.*

*Áldd meg Uram! áldd meg szeretteimet,
Töltsd meg bátorsággal kedves, szép szívüket,
Érezzék és tudják örökkön, biztosan,
Az élet itt múlandó, de mégis értéke van!*

*Segítsd őket Uram a méltó boldogságra,
Hogy hozzá az utat lelkük megtalálja!*

*A sötétség idején nyújtsd feléjük kezed,
Hálás szívemmel,
alázattal köszönöm meg NEKED!*

Szalonnás Viktória: Én hiszek

*Én hiszek a karácsony szent üzenetében,
Hiszek a mindent átölelő Fényben!
Hiszek a dalban, hiszek a szóban
És hiszem, hogy az emberi szívekben jó van!*

*Odabent mélyen, ha el is van rejtve,
Mert elfárad néha a küzdelemben'
Énnyomják némán a szürke hétköznapiak,
De egyszer csak felvillan és boldogan ragyog.*

*A szeretet a szívnek örökös jussa,
Nincsen olyan lélek, akinek ne jutna,
Ha kinyitja szívét és kiengedi bátran,
Ő is osztozik majd szent áradásában.*

*Higgyetek a karácsony szent üzenetében,
Higgyetek a mindent átölelő Fényben!
Higgyetek a dalban, higgyetek a szóban,
S azt, hogy a szívekben
az eredendő bűn helyett csak jó van!*

Szalonnás Viktória: A legszebb történet

Egy üstökös a sötét éjszakában,
a sziporkázó csillagok felett,
hogy hírül adja ennek a világnak,
egy Gyermek most a Fényből született.

Édesanyja, Mária, szerető karjában
álmodik e csendes, békés éjszakán,
ahogyan nézi a ragyogó *KÖSDÉDET*,
mosoly lebben *ISTEN* ajakán.

Rongyos, koldus istálló szülöttje,
fent ragyog a *MENDESÉG* fölött,
de nem volt helye neki megszületni,
a bíborba font párnácskák között.

Rongyos, koldus istálló szülöttje,
ki fent ragyog a *MENDESÉG* fölött,
áldást hozni jött az emberekre,
óh, de sokszor falba ütközött.

Most épp ringatja ŐT az édesanyja
és apja is védőn néz le rá,

barmok között, a friss illatú szénán
köszönhetjük ISTEN SZENT FÖLÉT!

Minden gyermek megáldott a földön,
hisz mindig újra megszületni kész,
s ragyogni az anyai karokban,
mint az a KOLDOSDÉD karácsony éjjelén.

Az a nap az emberiség napja,
mikor földre szállt a SZERESZTET,
fogadjátok, szívetek kitárva
keressétek azt a KOLDOSDÉDET!

Nincs még egy ilyen történet a földön,
ki koldusnak, de fényben született,
az egész világ leborul előtte,
SZERESZTETEK AZT A KOLDOSDÉDET!

Szalonnás Viktória:

Jézus a csendben és a fényben érkezik

*JÉZUS a csendben és a fényben érkezik,
ne hidd azt, hogy rólad megfélelkezik!
a csendben hallod meg majd a suttogást,
ám a kinti zaj eltörli gyengéd, halk szavát.*

*Éreszd hát most panasz-szavad a szélnek,
s látod, hogy benned szép emlékek élnek,
nézd magadat ember, egy új világon át,
s meghallod majd kedves, biztató szavát!*

*Elmondja neked, nincsen mitől félned!
Megmutatja, hogy hogyan kell élned!
Ielked fényével egyesül majd a fénye,
s ez a fény az ember, egyetlen reménye!*

*JÉZUS fénye feléd a szeretetből árad,
veled van Ő, ha tested el is fárad!
megnyitja néked a remény kapuját,
ne félj te soha! – lépj bátran azon át.*

Majd vezet téged, kövesd ŐT szeretve,

halandó szíved a lába elé téve!
halandó szíved szent fény járja át,
ha elfogadod JÉZUS oltalmát.
JÉZUS a csendben és a fényben érkezik,
Róla csak te vagy, ki megfeledkezik,
pedig Ő hozzád örökké hű marad,
utadon veled biztosan és titkosan halad.

Hol sötétség járja, Ő elviszi a fényt,
a szegény raboknak az élető reményt!
hol éhes a száj, oda küld minden jót,
hol éhes a szív, oda a legszebb szót!

Szeretlek! mondja lágyan, kedvesen,
miközben keze a válladon pihen,
érezd, hogy árad testedbe a fény!
JÉZUS szerelme már örökké tiéd!

Minden jog fenntartva!

Böbke Lucas:

A karácsony, amikor nem kaptunk ajándékot

A Zagyva partján állt a kis házunk. Nem volt nagy, és talán másnak nem is jelentett volna sokat. Nekünk azonban az egész világot jelentette. Ott éltünk hatan: édesanyám, édesapám, én és a három testvérem.

Nyolcéves lehettem azon a karácsonyon. Ma, hetvenévesen sok karácsony van mögöttem. Voltak gazdagabbak, fényesebbek, nagyobb ajándékokkal teli ünnepek. Mégis, ha lehunyom a szemem, újra ott vagyok abban a kis házban, a Zagyva partján.

Emlékszem a karácsonyfára.

Nem volt tökéletes. Mi, gyerekek díszítettük fel. Amit lehetett, magunk készítettünk, abból, ami éppen akadt otthon. Papírból hajtogattunk, vágunk, ragasztottunk. Nem csillogtak rajta drága díszek, mégis büszkén néztük a fát.

A mi kezünk munkája volt.

Édesanyám sem készített ünnepi lakomát. Nem telt rá. Azt főzte, amit máskor is, de sült karácsonyi kalácsot. Az illata betöltötte a kis házat, és nekünk már ettől ünnep lett.

Gyerekként nem tudtuk, mit jelent a szülőknek minden filért beosztani. Nem értettük, hogyan lehet kevésből is karácsonyt teremteni.

Mi csak azt tudtuk, hogy karácsony van.

Aztán eljött az este.

Édesapámnak dolgoznia kellett. Muzsikálni ment.

Karácsony este.

Akkor nem kérdeztük, miért. Talán természetesnek tűnt, hogy elmegy. Ma már tudom, hogy nem lehetett könnyű neki otthagyni bennünket éppen azon az estén.

Mi édesanyámmal otthon maradtunk,

A fa alatt nem voltak ajándékok,

Egyetlen csomag sem.

Persze, gyerekként ezt észrevettük. Tudtuk, hogy más gyerekek játékot, csokoládét kapnak. Mi is vágytunk rájuk. De azon az estén mégsem éreztük magunkat szegénynek. Ott voltunk egymásnak. Ott volt édesanyánk. Ott volt a kalács illata, a kis karácsonyfa, és a sok apró dísz, amit mi készítettünk.

És valahogy ez akkor elég volt.

Másnap édesapám hazajött.

Fáradt lehetett. Egész éjjel muzsikált. De, amikor belépett az ajtón, nem üres kézzel érkezett.

Elővett négy csokoládé Mikulást.

Aztán négy narancsot.

Egyet-egyet mindannyiunknak,

Ennyi volt.

Nekünk mégis olyan nagy dolognak tűnt, mintha kincset kaptunk volna. A narancs illatát azóta sem felejtettem el. Akkoriban ritka finomságnak számított. Amikor meghámoztuk, az illata betöltötte a szobát. Mi pedig ott álltunk körülötte, boldogan, és talán eszünkbe sem jutott, hogy másnak ez csak egy narancs. Nekünk nem csak az volt.

Édesapám hozta!

Karácsony este elment muzsikálni, másnap pedig hazajött hozzánk. Talán fáradt volt, talán alig várta, hogy végre lefekhessen. De előbb ránk gondolt.

Hetven év telt el azóta.

Sok mindent elfelejtettem abból az időből. Dátumokat, hétköznapi dolgokat, apró eseményeket. De azt a karácsonyt soha.

Akkor még nem értettem, milyen gazdagok voltunk,

Ma már tudom.

Kaptunk egy édesanyát, aki abból teremtett ünnepet, amije volt.

Kaptunk egy édesapát, aki dolgozott értünk,

Kaptunk egy kis házat a Zagyva partján.

És kaptuk egymást.

Azóta édesanyám és édesapám elmentek. Az egyik bátyám sincs már velünk. A kis ház is csak az emlékeimben áll.

Mégis, minden karácsonykor visszatérek oda.

Látom a fát a saját készítésű díszekkel. Érzem édesanyám kalácsának illatát. És látom édesapámat, ahogy belép az ajtón a csokoládékkal és a narancsokkal.

Ilyenkor egy pillanatra megint együtt vagyunk.

Évekkel később elmeséltem ezt a karácsonyt a felnőtt gyermekeimnek. Elmondtam nekik, hogy volt olyan karácsonyunk, amikor nem volt ajándék a fa alatt. Nem volt játék, nem volt drága meglepetés.

Csak egy kis fa, néhány saját készítésű dísz, édesanyám kalácsa, és az, hogy együtt voltunk.

*A gyerekeim csendben hallgatták,
Azóta máshogy néznek a karácsonyra.
Nem azt várják, mi kerül a fa alá. Inkább azt, hogy kik ve-
szik majd körül őket.
Talán akkor értettem meg igazán, mit kaptam a szüleimtől.
Nem valamit, amit el lehetett volna törni, elveszíteni vagy ki-
nőni. Hanem egy érzést, amelyet tovább lehet adni.
Akkor, nyolcévesen, még csak örültem a narancsnak,
Ma már tudom, hogy nem a narancs volt az ajándék,
Édesapám hazajövele volt.
Édesanyám kalácsa.
A testvéreim közelsége.
A kis ház a Zagyva partján.
És az a szeretet, amelyet akkor még természetesnek hittem.
Ma már tudom: az volt a legnagyobb ajándék,
És hetven év után is velem van.
Minden karácsonykor.*

Illusztráció: AI által generált kép

Böbke Lucas: Malwinka karácsonyi kalamajkája

*Null a hó, meleg a ház,
karácsonyfa csillog már.
Csillag, csengő, kis csomag,
készülődik karácsonyra a család.*

*Körbejár a kis kutyánk,
Malwinka, a ház ura.
Kémler jobbra, kémler balra,
szimatol a karácsonyfa körül.*

*Kicsi yorki, nagy tekintély,
minden csomag gyanús neki.
Meggzagolja mindegyiket,
talál is valami finomat.*

*Egyszer csak megáll a csöppség,
csokiillat csiklandozza.
Visszalép és újra szimatol,
aztán dönt: ezt elkobozza!*

„Malwinka! Mit csinálsz már?
Két szem néz: „Én? Ugyan már!
Ártatlanul áll a kis eb,
mintha bizony semmiről sem tehet.

De a csomag kell neki,
kapja, húzza, viszi.
Csörtet, csahol, kész a csoda,
a család meg rohan utána.

Ki a házból, hóba, hidegbe,
Malwinka rohan a csomaggal
Csúszik jobbra, csusszan balra,
csomag leng a kis szájában.

Hógolyó is koppan mellette,
hóember áll az út közepén,
de Malwinka mit sem bányja,
szalad tovább, nincs megállás.

A hóember csak nézhetett,
amikor a kutya nekiment.
Kalap huppant, répa gurult,
Malwinka meg továbbindult.

Aztán egyszer megáll a hóban,
felemeli egyik tappancsát.
Hideg lett a kicsi mancsnak,
nincs kedve már a hancúrhoz.

Néz körül, a család sehol.
Csendben lassan visszaosson.
Lopakodik, mint kis árnyék,
karácsonyfa ismét vár rá.

Körülnéz, hogy senki nem látja,
aztán célba vesz egy játékot.
Csak egy mozdulat, már lent is van,
és már viszi a kis zugba.

Mert Malvinka szokása
kaja, játék, a kincse.
Biztos helyen legyen minden,
ahol senki rá nem lelhet.

Keresgél a család közben:
„Hová lett ez? Hová lett az?”
Konyha, kamra, kis szoba,
minden zugot átkutatnak.

Végül aztán megtalálják
Malwinka titkos kincstárát:
kaja, játék, csoki, csomag,
minden ott van szépen sorban.

Malwinka mellette ül,
nagy szemekkel néz.
Két füle áll, arca békés,
mintha őt érné sérelem.

„Mit néztek? Hisz semmi sincs itt!”
Ártatlanul pislog egyet.
A család már nem is haragszik,
kitör belőlük a kacagás.

Kap hát ő is karácsonyra
egy finom kis falatot.
Malwinka fogja, elvonul,
mindenki azt hiszi: most megeszi.

De a kis yorki nem siet.
Éltűnik egy csendes helyen.
A falatot szépen eldugja.

Odakint hull a hó,

*bent a karácsonyfa csillog.
Cseng a csengő, kacag a ház,
Malvinka pedig büszkén vigyáz.*

*Ő a ház kis kincstárnoka,
kincseit jól eldugdossa.*

Illusztráció: AI által generált kép

*Pedro Rey és Nagy Sándor:
Idén minden másképp lesz!*

December huszonegyedikén Oszkár komoly elhatározással kezdte meg szabadsága első napját.

– Idén minden másképp lesz! – monda. – Nem lesz kapcsolódás, idegeskedés, és főleg nem lesz a háromnapos készülődésből gyilkos túlélőtábor! Ebben az évben nem fogja senki huszonegyedikén a haját tépni, kezében egy csavarhúzóval, azt találgatva, vajon hogyan sikerült a polclapot beépíteni az ágykeretbe! Most először szervezettek leszünk! – jelentette ki reggel, az egész családnak,

Emese, a felesége mosolyogva bólintott.

– Rendben.

Oszkár ezt jó előjelenek tekintette az továbbiakra nézve. Nem kellett volna.

Mindenekelőtt összeállított egy részletes karácsonyi tervet. Feljegyezte, mikor kell bevásárolni, a lakást feldíszíteni, a süteményeket megsütni, és azt is dokumentálta, hogy mikor lehet egy kicsit leülni és pihenni.

A terv részletes és lenyűgöző volt. Táblázatos, színekódos. Külön volt jelölve a fontosság, a határidő, a felelős. A család áhítattal figyelt a bemutató közben.

– Hú, ez tök profi lett, apa! – szólalt meg elsőként a tizennégy éves Zsombor, de közben azon gondolkodott, hogy minek

kellott ezt az egészet így túlbonyolítani, amikor ilyen és ehhez hasonló feladatokra tökéletes applikációk vannak ma már.

- Köszönöm! – húzta ki magát Oszkár.*
- Csak egy kérdés – nézett apjára huncut tekintettel a fiú.*
- Mikorra tervezted be, hogy anyának mindenből elege lesz?*
Erre Emese is várakozóan nézett a férjére.
- Itt van. December huszonhárom, délután négy óra – ne-*
vetett Oszkár.

Az első komolyabb esemény a karácsonyfa beszerzése volt. Oszkár gondosan lemérte a nappali belmagasságát. Pontosan 281 centiméter volt. Ezután a fenyőárusnál kiválasztott és hazavitt egy 270 centis fát.

- Még marad is fölötte egy kis hely – mondta.*
Sajnos csak otthon derült ki, hogy a fa valójában hárommé-
teres.
- Ez nem lehet... – szitkozódott.*
- De lehet – ingatta a fejét Emese. – Mert megint elmérted,*
mint tavaly.

A fa végét végül levágták. Pontosabban Oszkár valahol két-tévágta. A hatalmas szobában az alig egyméteres fa olyan benyomást keltett, mintha bonsait állították volna.

A következő gond a fényfüzérrel volt. A régi égősor feladta a szolgálatot, ezért Oszkár új, modernebb, kültéri– beltéri, világító változatot vásárolt.

Amikor bekapcsolta, olyan fényárt csinált minden

felvillanás, mint egy repülőtér kifutópályája.

– Ez klassz! – mondta Zsombor.

– Persze – magyarázott zavartan Oszkár. – Ilyen a modern technológia.

Ekkor csengettek.

– Ne haragudj, Oszikám – kezdte a láthatóan ideges szomszéd –, lekapcsolnád a reflektorokat a nappalidban? A kutyáim már négyszer követelték a reggelijüket, mert újra és újra azt hiszik, hogy felkelt a nap.

A süteménysütés se ment túl egyszerűen. Emese mézeskalácsot süttött, Oszkár pedig ragaszkodott hozzá, hogy ő akarja feldíszíteni.

– Tavaly pöttyöslabdákat próbáltál díszíteni – nézett rá Emese –, az összes úgy nézett ki, mintha pudvás barackok lettek volna.

Oszkár ezúttal egy fenyőfával próbálkozott.

– Ez egy hóember, amelyik belenyúlt a konnektorba? – kérdezte Zsombor.

– Nem, fiam. Ez avantgárd.

Végül jött az ajándécsomagolás. Oszkár elővette az ollót, a ragasztót, a szalagokat.

– Anyu ajándéka hol van? – kérdezte egyszer csak Emese. Oszkár arcából kifutott a vér.

– Melyik az?

– A nagy doboz.

- Az nem apukádé?
- Nem.
- És akkor a lapos kié?
- Az meg Zsomboré.

A hosszú, fagyos csendet végül Oszkár törte meg.

- Jó, de akkor hol lehet anyukádé?

Fél óra elteltével már az egész házat felforgatták. Az összes szobát, a kamrát, a fürdőszobát, a konyhát. Minden szekrényt átkutattak, mindenhova benéztek. Végül Emese megtalálta a dobozt. A sütőben.

- Ez meg hogy került ide? – kérdezte.
- Fogalmam sincs – szabadkozott Oszkár. – De örülünk, hogy biztos helyre tettem.

Huszonharmadika estére a ház végre ünnepi pompában ragyogott. A fa feldíszítve állt, a fényfüzér működött, a mézeskalácsok elkészültek, az ajándékok becsomagolva sorakoztak. Oszkár pedig büszkén dőlt hátra a kanapén.

- Na ugye! – mondta. – Csak egy jó terv kellett, és ment minden, mint a karikacsapás!

Király Péter: Így született a karácsonyfa

A
kis
fenyő
nagyot
álmodott,
hogy
fénye majd
beragyogja az
egész nagyvilágot.
Kölcsön
vett ezer csillag fényéből,
csupán egyetlenegy napra, és
énekelte a boldogságról és szeretetről.
Ezt majd újra és újra megteszi – elhatá-
rozta.
Így született
meg
a
karácsonyfa.

T. Fiser Öldikó: Karácsonyra pulykát...

*Karácsonyra pulykát kaptunk, oly nagyot,
Hogy kitártuk két szárnyára a kaput.
Csakhogy három markos legény sem bírta,
Kellet hozzá hátulról a talicska.
Harangjában a pulyka már kurrogott,
Csőrével a legényekre csattogott.*

*Ki látott már pulykából ily hatalmast?
Hiútak hát még három legényt, alkalmast.
Csakhogy hatan sem jutottak semmire,
Kellett hiúni még hatot, de septibe.
Harangjában a pulyka úgy kurrogott,
Csőrével már mindenkire csattogott.*

*Kivette tizenkét legény a pulykát,
Hatan elől, hatan hátul megfogták.
Csakhogy a szegény talicska nem bírta,
Kereke már rogyadozott alatta.
Harangjában a pulyka csak kurrogott,
Csőrével a levegőbe csattogott.*

*Karácsonyra kaptuk őt, a Natalmast,
Ha nem hiszed, megnézheted, alkalmast.
Csak mert mégsem került be a tepsibe,
Karácsonykor elmentünk a restibe.
Harangjában máig kurrog néha nap,
Csőre akkor nem csattog, ha enni kap.*

T. Fiser Ildikó: Karácsonyi kívánságok

L. Csengős Csaci csizmája

*Csengőt kívánt karácsonyra a Csaci.
Kívánságát tán meghallja valaki!
Ha úgy lenne csengőjével nyakában,
Csengős Csaci csilingelne vidáman.*

*Csengőt kívánt karácsonyra a Csaci.
Kívánságát meghallotta valaki.
Ha csengője csilingel a nyakában,
Csaci Csengőt hallani a határban.*

*Csizmát kívánt karácsonyra a Csaci.
Kívánságát meghallotta valaki.
Ha megkéred haza is visz a hátán,
Csizma van a Csaci mind a négy lábán.*

*Csizmás Csaci csengővel a nyakában.
Ki látott már ily csodát a világban?
Csengős Csizmás Csaci hátán hazáig,
Csilingelést hallani a határig.*

El. Kabátot kért karácsonyra...

Kabátot kért karácsonyra a Medve.

Kabát nélkül ugyan hova mehetne?

Komótosan barlangjába cammogott,

Karácsonyig várakozva brummogott.

Karácsonyra megkapta a kabátot.

Kabátban majd bejárja a világot!

Komótosan az erdőbe cammogott,

Kabátjában jókedűen brummogott.

Kesztyűt is kért karácsonyra a Medve,

Két mancsára a kesztyűket felvette.

Komótosan a mezőre cammogott,

Kesztyűjében örendezve brummogott.

Kesztyűs Medve erdőn- mezőn, kabátban.

Ki látott már ily csodát a világban?

Karácsonykor Medve vígan cammogott,

Kesztyűt viselt és kabátban brummogott.

ℳℳ. Nóbagoly hópelyhei

*Nawat kívánt karácsonyra Nóbagoly.
Honnan hozzák? Nísz alig van valahol!
Na megtalálom, hozok is el belőle,
Nó terület majd erdőre és mezőre.*

*Nawat kívánt karácsonyra Nóbagoly.
Honnan hozzák? Talán van még valahol!
Nogyha van még, akkor én megtalálom,
Navazni fog úgy az egész világon.*

*Nawat kívánt karácsonyra Nóbagoly.
Honnan hozzák? Tán akad még valahol!
Netedhét határon túl is kerestem,
Níszed vagy se, karácsonyra megleltem.*

*Nawat kívánt karácsonyra Nóbagoly.
Honnan hoztam? Már alig volt valahol!
Nópelyhekért hegyet- völgyet bejártam,
Nóbagolynak végül meg is találtam.*

T. Fiser Ildikó: Valami elveszett

- avagy Karácsonyi Káosz -

Kicsi, nagy vagy közepes?

Élő, vágott, műremek?

Zöld, fekete vagy fehér?

Kinek, melyik, mennyit ér.

Halat vagy húst? – és melyet?

Dísznó? – az most nem lehet.

Csirke, pulyka? – mi a jó?

Az ünnepre mi való?

Póló, bögre, hűtőgép?

Pénztárcánk már nem elég.

Kinek, mit és mennyiért?

Agyalunk a semmiért.

Tán az ünnep erre kell?

Versenyezzünk? – és kivel?

Mi ez, ha nem szomorú?

Karácsonykor ez a jó?

Öröm és a szeretet,
mely összehoz titeket!
Vajas vagy zsíros kenyér,
pont úgy jó és annyit ér.

A legfontosabb elveszett,
hisz nézd e Káosz- ünnepet!
Mindenki fut szanaszét,
a szív dobog, de nem azért.

Hogy megéld az ünnepet,
úgy szívedben a szeretet
csupasz, mint az a fenyő,
mi sűrű erdő mélyén nő.

Örül hónak, fagynak ő,
vagy ha hull rá langy eső,
örül, mikor süt a nap,
vagy épp a szél dúdolgat:

Fenyő ünnep ha eljő,
itt már az új esztendő,
beköszönt a tél s a fagy,
ám a szív meleget ad.

*T. Fiser Ildikó:
Ajándékba adom néktek*

*Ajándékba adom néktek
szívem összes melegét,
lelkem szárnyal, mert ti vagytok,
s nekem ennyi pont elég.*

*A fenyő csillog, puha pelyhek
megpihennek ágain,
apró fények, mint a gyertyák,
szeretetünk lángjai.*

*Az érzés, mely körül ölel,
elűz minden bánatot,
tükrében így, minden percben,
csak a szépet láthatod.*

*A sok emlék, újabb álmok,
melyet átsző az idő,
meghatódva állunk itt most,
s várjuk mit hoz a jövő.*

*Ájándékba adom néktek
szeretetem melegét,
lelkem boldog, hogy ti vagytok
s nekem ennyi pont elég.*

T. Fiser Ildikó: A fenyő üzenete

*A fenyő csak állt ott
az erdei csendben
méltósággal várta
benn a rengetegben
mikor lesz már újra
hófehér kabátja
az áldott ünnepet
miben büszkén várja*

*Mikor hullnak alá
apró puha pelyhek
ágakra simulva
mik körbe ölelnek
mikor csendülhet fel
angyalok szólama
melynek üzenete
a szeretet maga*

*A fenyő még ott áll
méltósággal büszkén
hol angyali szólam
a csendet megtöri*

*csillogón fehérén
szeretettel telve
mellyel a világot
ma körül öleli.*

T. Fiser Ildikó: A csodaártya és a teli taliga

- *Adjon Isten, Rozikám! Hogy vagyunk, hogy vagyunk?*
- *Adj Isten magának is, Irén! Képzeld, elmentem tegnap fenyőfát nézni.*
- *És sikerült?*
- *Igen.*
- *Milyet vett, ezüstöt vagy simát?*
- *Semmilyet.*
- *De az előbb azt mondta, sikerült!*
- *Nézni! Azt sikerült! Lejártam a lábam, megnéztem vagy tíz helyen, de olyan drága vót, hogy az árából az egész karácsonyi menü kigyünne.*
- *Akkor mit állít majd fel?*
- *Hááát, az uramét már nem nagyon tudom, és a postás Berci is sokat kéreti magát...*
- *A fenyőről beszélék, Rozi! No, és vett– e már valami ajándékot a gyerekeknek?*
- *Vettem hát!*
- *El tudom képzelni, mikor még a fenyőre is sajnálta azt a pár tízezer forintot.*
- *Irén! Vegye tudomásul, hogy a gyerekeimtől semmit se sajnálok. Vettem is a lányának egy mosogatógépet, hogy legyen ideje főzni, a másiknak egy méregdrága hűtőt – szerintem ezekbe már beépítenek valami kutyüt (amitől még többbe kerül), hogy 5 év múlva elromoljanak –, a fiúnak meg egy színes tv– t.*

Tudja, amolyan sima képernyőset, ami javítja a szemet, mer elromlott neki a sok számítógépezéstül.

– Na, ilyenről még nem hallottam. Az enyimre is ráférne vagy 4– 5 dioptriányi 'simítás'... Aztán miből tellett ennyi mindenre, mikor állandóan sír, hogy nincs egy vasa sem?

– Hogy miből? Hát nem adtam én ezekért egy fillért sem!

– Na, ne lóditson Rozi, nem áll jól magának!

– Hazudtam én magának valaha is, Irén? Nem olvas maga újságot? Minden MULTI kultúra ezt szajkózza...

– Mit, Rozi? Hogy Karácsonykor minden szinten, szinte minden, ráadásul ingyen?

– Igen, igen. Csak vinni kell azt a kártyát, tudja, amit bedugnak abba a valamibe, aztán aláírom a cetlit, és már mehetek is a szép, új masinákkal hazafelé. Sőt, a rozszant gépet még el is viszik, az újat pedig haza is hozzák nekem, ha kérem.

– A bedugásnál a bankkártyára gondol?

– Arra biz' én! Mi másra?

– De ha azzal vásárol, maga szerencsétlen, akkor a bank-számláról leemelik az árát annak, amit vesz, aztán tényleg nem lesz egyetlen petákja sem.

– Hogy emelnék le, mikor nincs is rajta annyi?!

– Akkor hogy kapott kártyát?

– Hát, csak úgy adták – amikor azt a csomó papírt aláírat-ták velem –, és azt mondták, 300.000 forintig vásárolhatok vele 45 napig, ingyen.

– Jaj! Rozi, Rozi! Maga vénségire is csak a felét érti annak, amit mondanak magának, a sorok közt olvasni pedig meg se

tanult. Nem ingyen, hanem kamatmentesen vásárolhat, azt is csak akkor, ha 45 napon belül kifizeti, amit elhozott. Ám ha nem...

– Akkor mi lesz?

– Annyi, hogy ezt a karácsonyt nyögi majd még jövő karácsonykor is, Rozikám!

No de nézze csak ki gyün ott?!

– Az biz' a Sári! De miért húzza azt az utánfutót maga után?

– Jó napot, Sárika! Mi történt magával? Elromlott a trabi, hogy maga húzza azt a 'taligát'? És mi ez a sok minden, csak nem szakadt magára a bank?

– Szép jó napot maguknak is! Dehogyan szakadt rám – bár csak egyszer rám szakadna!

– Hát akkor meg hogy sikerült ezt a rengeteg dolgot összeharácsolnia?

– Képzeljék! Az történt, hogy bementem, a MULTI- ba, hogy vegyek egy- két hasznos holmit ajándékba az enyimeknek, és kiderült, hogy úgy levitték az ÁFÁ- t...

– Annyira, hogy a pincében találta meg az utánfutó mellett?!

– Irén, maga mindenből viccet csinál! Annyi pénzt megtakarítottam, hogy a többi holmit abból a pénzből vettem meg.

– Aha. De annyit nem, hogy benzinre is fussa belőle! Vagy újabban utánfutóval járkal mindenhova?

– Maga könnyen van, Irén! A maga jól idomított 'utánfutója' mindent elintéz maga helyett. Az enyémet legfőbb italé'

lehetne elküldeni – persze csak kímérőse! Ráadásul maga csak kimegy a kiskertbe kivágni a fenyőt, az ólból levágja a díznót, éés tudom én, hogy a cukrász Józsi nemcsak a két szép szeméért viszi magának házhoz a karácsonyi süteményt!

– Csak nem képzeli, hogy én, meg az a tésztakepű?!

– Nem képzelek én semmit! Viszont az biztos, drága Irén, a háztáji még mindig a legolcsóbb.

– Én meg azt mondom, Sáriám, hogy ÁFA– csökkentés ide, háztáji oda, lassan a nadrágszój olyan szoros lesz, még a végén kénytelen leszek lefogyni – hogy levegőt kapjak.

– A levegővel meg baci! Pedig mostantól jobb, ha nem is köhént, mert drága lett ám a nátha! Úgyhogy váltsa le a cukrászát Kozma dokira, a süteményt meg süsse meg maga!

– Sári! Magának nemcsak a köténye piszkos! Ne legyen inkább jóba' mindjárt az egész parlamenttel?!

– Az nem jó ötlet! Ez egy csendes, nyugodt falu. Nincs szükségünk semmiféle tűzijátékra!

R. Harbinger: Szenesnek áll a világ

Imi felemelte a piros fazekat, és a hóember fejére helyezte.

– Még egy kis igazítás... és...

*Hátrébb lépett, és elégedetten figyelte a művét. Ebben a fagyos időben hamar megkeményedik a friss hó. Ő is teljesen átfagyott, és legszívesebben már most bement volna a házba, de még nem végzett. A hóembernek volt sála, kalapja, karja, még sep-
rűje is, de nem volt szeme.*

Imi nem talált semmit sem, amivel kirakhatta volna őket. Egy ideig keresgélt oda-kint, de a hideg egyre inkább áthűtötte, így kénytelené vált feladni a próbálkozást. Az orrát lógatva zárta be maga után az ajtót. Felakasztotta ruháit a fogasra, majd ledobta fáradt testét a kanapéra, és csatlakozott családjához a Részketek betörők nézésében. Mert nincs Karácsony Kevin nélkül.

Eltelt pár perc, míg nagypapa bekijártott, hogy mindjárt jön, csak el kell ugrania valamiért. Imi alig hallotta, mert csak a félkész hóemberen tudott rágódni. Azzal a határozott céllal kezdte el építeni, hogy ez lesz a legszebb, legjobb hóember a világon, de szem nélkül erre esélye sincs.

Kevin már javában szánkázott lefelé a kötélpályán, amikor Imi nagypapa visszatért. Nem jött azonban nézni a filmet, csak szokás szerint eltűnt valamerre.

Imi számára amolyan szórakozott öregúr figura volt, ezért megszokta már ezt a viselkedést. A film véget ért, mire az anyja

kikapcsolta a tévét, és összecsapta kezét.

– Ideje ajándékot bontani!

Imi feleszmélt a tapstól, majd a fához ment a többiekkel. A piros és arany színek harmóniáját csak az édesanyja tudta megvalósítani.

Hamarosan ő is érezte az ajándékozás melegségét a szívében. Pusziát adott, és kapott. Ahogy figyelte a feldíszített karácsonyfát, a kedve is jobb lett. Az apjával férfiasan kezet ráztak, azután megkapta az ajándékát, amelyben rálelt élete első borotvakészletére. Még csak nem is pelyhedzett a szakálla, de az apja azt mondta, időben kell felkészülni.

– Tessék, fiam – lépett Imihez a nagyapja. – Remélem, tetszeni fog!

Imi türelmesen bontogatta a kis ajándékot, amelyen még itt-ott leógott a ragasztó. Látszott, hogy nagyapja sajátkezűleg csomagolta be. A dobozban pár széndarab feketéllett. Mindenki meglepődött, de Imi már tudta, miről van szó. Szélesen vigyorgott, azután elrohant. Nyakába tekerte a sálát, és kisietett a hidegbe. Felhelyezte a hóember szemét, száját kanyarított az orra alá, és még a gombokra is futotta a szénből, hogy kabátot is kapjon a fázós hóember.

Imi most már teljesnek érezte a művét. A konyhaablakra pillantott, ahol nagyapja egy bögréből iszogatót valamit. Visszamosolygott az unokájára, felé emelte a bögrét, és azt tátogetta: Boldog karácsonyt!

Soie: Nisztis rajt

*Kis kari, nagy kari,
Lassan útra indul már Miki,
Bár összes szarvasból már csak Rudolf hisztizik.
Fáj a patája, fáj a háta,
Tetejében nullán van a bankszámlája.*

*„Mondtam neked, ne költsd el az összes pénzed,
Főleg, hogy neked karácsony van egész évben.†
Szidta a nagydarab piros ruhás már délben,
Pedig Rudolf tudta, hogy ez a helyzet szerencsétlen.*

*Sphone- t rendelt az a kis taknyos,
Pedig volt idő, mikor nem kaptak mást csak virgá-
csot.*

*Olyen hangulatban a szarvas mást nem tudott,
Mint hogy lépten nyomon mindenre panaszkodott.*

*„Jól van barátom, fejezd be már,
Olyan vagy mint az asszony, ha nem eszik vacsorát.†
Mélázott felesége éhes természetén a Mikulás,
Mire neje e pillanatban felé hajította a spatulát.*

„Inkább a mamuszodat dobd, az nem ilyen kemény!
Ki kell vinnem a sok zsákot a gyerekeknek ma még!
„Akkor gondolkodj, mielőtt a szád járna,
Mert eljár a másik kezem is, azt' kifekszel a hóban,
tata!⁂

Azt hiszi a világ, Télapónak lenni móka s kacagás,
De gatyába van rázva naponta a Mikulás.
Rudolf csak hisztizik reggeltől estig,
De ha az asztalodon ételt talál, akkor talán meg-
nyugszik.
Tegyél ki neki sok– sok répát meg gyümit,
Mert egész évben édességen kívül mást nem eszik.

Na, ideje, hogy rögest útnak induljon a Mikulás,
Legalábbis az előtt, hogy az asszony megtalálja a
sodrófát.
Te is díszítsd a családdal csodaszépre a fenyőfát,
Az északi csapat pedig nagyon boldog karácsonyt
kíván!

Soie: Oh, te drága karácsony!

*Kint hó hullik, nagyon hideg,
Karcsi lába a havas csizmában didereg.
Csacsog a család, készül a ház,
Karácsonyi hangulat mindenütt tanyáz.*

*Katika csapkod, kész a halászlé,
Csirke kerül azon kívül a tálba még.
Krumpli kizárólag csak a köret,
Készül a kalács, csábítja a gyereket.*

*Hédi a kiságyban nagyokat horkol,
Kandallón a csizma nem bőr, hanem horgolt.
Csillog a fán a csillámos csúcsdíszt,
Csillagos csomag kandikál alóla ki.*

*Karácsonyban pompázó ház olyan, mint csodaor-
szág,
Mindenhol kisemberek hajtják az ünnepi csodát.
Kandalló mellett csendesen állnak,
Csizmák a Mikulásra várnak.*

Kisfiú közben kekszet csipeget,
Csokoládé után is nyílván kapkod egyet- egyet.
Kicsi Nédi közben békésen szuszog,
Pelusból talán az üldöző anyag nem csorog.

Hangosan csapkod a hóban a csodahozó,
Natalmas csizmában közeledik a hóhoz.
Csilingel a csengő, közeleg a Mikulás,
Kacagva köszönti a család a csodást.

Család viszi a kekszet, krumplit, kalácsot,
Cserébe kapnak csillagos papírba csomagolt kívánsá-
got.
Kisfiú kap egy Hot Wheels Nondát,
Kacagva forgatja, körbe- körbe vadi új verdáját.

Kék, vagy épp csibesárga ruhás
Hello Kitty figura kerül a kislányhoz már.
Nédi erre fel is ébred s csodálkozik nagyot,
Kiskezével csapkodja a csillogó csomagot.

Kisfiú kiáltja: „Nú, de csudajó!”
Csillog a szeme, kacag, mint a vidám kis bohó.
Kislány is nevet mikor meglátja a babát,
Hello Kitty kap egy nagy- nagy nyálcsóvát.

Halkan nevet anya, boldogan nézi,
Hogyan örül mindenki, ezt várta egy egész évig.
Karcsi csak hahotázik, csodálja a gyereket,
Kész, karácsonyi csoda lett ez az este.

Kecs, kalács, csirke került a Mikulás elé,
Krumpli is került a nagy szakállas mellé.
Csámcsogott, kortyolt, nevetett nagyokat,
Közben kiürítette majdnem a tányérokat, fazekakat.

Hálásan intett, aztán elindult tovább,
Csizmája alatt ropogott minden hópihe.
Család az ajtóban nagy mosollyal integet s,
Kívánnak boldog, csodás ünnepeket.

Később apa számol nagyon, majd csendesen kérdez:
„Körülbelül mennyibe kerülhetett úgy nagyjából
mindez?”
Katika hallgat, csak nézi a fazekat meg a tányért,
Hozzáveszi az energiát meg a mosogatás összegét

„Sütemény, rántott hal és csirke meg kalács,
Krumpli, kecs, halászlé...hát ez nem kevés kajálás!”
Katika csak néz, majd halkán válaszol:

„Hagyd inkább, Karcsi... jobban teszed, ha nem számolod”

A lényeg, hogy csudajó volt a karácsonyi este,
Boldog volt a család, mást már nem is igen szeretne.
Viszont csak anya tudja pontosan, mi volt ennek az
ára:
Következő évben a Mikulást biztos, hogy kisebb
adag várja!

Soie: Trendi Kari

Pörögnek a kommentek abban az előadásban, amit Hó Pihe indított. A lány buzdítja a követőit a lájk szórásra, miközben a csengettyűmintás és flitteres blúzok között vacillál.

Egyszer csak kopognak az ajtaján, addig Pihe szünetre tette az élő adást majd ajtót nyitott.

– Pihe, mi ez a kupleráj a szobádban? Ezt mutogatod a neten?

– Ugyan anya, ezt nem látják meg amúgy is mindenkinél kupi van.

– Nem kell mindenben utánozni másokat drágám, mindenki...

– ...olyannak tökéletes, amilyen önmaga! Tudom anya, lerágott cukorpálca! – felelte Pihe unottan.

– Pakolj el aztán gyere le, lassan ideér nagyapa.

Pihe belerúgott a földön heverő ruhakupacba, majd visszatért a live– hoz. Beolvasott a kommentekbe, ahol sokan dicsérték s ettől önbizalom és büszkeség töltötte el. Elköszönt nézőitől, majd átfutotta az adás utáni statisztikát.

Ötvenezer nézőm volt, imádnak! – ujjongott.

Behajította mindent a szekrénybe, kisminkelte magát, behulámosította a haját, ragasztott L– es műkörmöt, felvett a piros miniszoknya mellé egy piros felsőt, amiből a hasa és dereka is kilátszott, majd lement a konyhába, ahol küssöccse épp a sütiből

akart csenni, de anyja ráripakodott. De a hangerő Pihe ruhája miatt lett hangosabb, az indulatosság mellett.

– Anya, ez a trendi!

– Drágám, kint cudar hideg van, ez egyáltalán nem téli viselet.

– Anya, szerintem te nem is szeretsz engem! Folyton csak kritizálsz! Bezzeg az ötvenezer nézőm szerint jó a szobám, nem panaszkodtak, sőt szerintük csini az outfitem is.

– Nem szeretlek? – alig tudott édesanyja megszólalni. – Azért szólok rád, mert a lányom vagy, és nem akarom, hogy bajod legyen.

– Senki nem akarja, de nem is szidnak mindig, meg nem szólnak bele, hogy kiteszem – e a hasam vagy sem. Ők imádnak, mert elfogadnak! És lájkolnak is, de te anti-lájkoló vagy! El is megyek itthonról oda, ahol értékelnek!

Ezzel Pihe kiviharzott a hóesésbe, s mire anyja utána eredt, a lányt már elnyelte a messzeség. Az enyveskezű, csokis szájú kisöccse nem értette a nagyobbak vitáját, de azt látta, hogy baj van. Épp elérte anyja telefonját, amin már sokszor figyelte, mit kell megnyomni, ha apát akarja hívni. Így most is bátran rányomott a tárcsázásra.

Néhány bűgös után édesapja hangját hallhatta a készülékből, s nemes egyszerűséggel csak annyit mondott

– Pihe elveszett, hóember lesz, és nincsen rajta se kabát, se sál, nekem miért kell?

– Kicsfiam, hol van anya? – kérdezte zavarodottan